

Arrest

nr. 200 144 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7/A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 november 2006 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 3 maart 2017 asiel aan. Op 18 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig van de stad Mandi Bahaudin in de provincie Pundjab. U bent tot ongeveer uw twintigste naar school gegaan. In 2005 werd u aangenomen als politieagent. U zou hebben ingestaan voor de beveiliging van de lokale autowegen. In datzelfde jaar bent u getrouwd met S.(...) Y.(...).

Omstreeks mei 2006 zou u naar een zekere N.(...), een vriend van u, zijn gegaan omdat hij een moto verkocht waarin u was geïnteresseerd. Bij hem thuis zou u hebben opgemerkt dat er een persoon aanwezig was die u herkende als een verdachte van terrorisme. Diezelfde avond zou u uw collega's bij de politie hierover hebben geïnformeerd. De volgende dag zou de politie in het huis van N.(...) zijn binnengevallen, waarna er een vuurgevecht ontstond waarbij de verdachte persoon om het leven is gekomen. Ongeveer twee weken later werd u door twee mannen op een moto onder vuur genomen toen u van uw werk naar huis onderweg was. U kon zich ongedeerd uit de voeten maken. Na dit incident vroeg u een overplaatsing aan naar de stad Lahore. In de periode die hierop volgde, kreeg u regelmatig anonieme dreigtelefoons. Een voor u onbekende man zou u en uw familie met de dood hebben bedreigd. Hij zou u hebben verweten dat u de politie had ingelicht over de verdachte persoon. Omdat u zich niet langer veilig voelde, zou u besloten hebben het land te ontvluchten. U zou een studentenvisum hebben bekommen om in Nederland te gaan studeren.

Op 21 november 2006 zou u op legale wijze naar Nederland zijn gereisd. Ongeveer zes dagen later zou u naar België zijn verhuisd omdat uw broer S.(...) hier woonde. Het was uw bedoeling dat u hier in België financieel zou ondersteund worden door uw broer en dat u in België een aanvraag zou indienen om te studeren. Nadat uw studentenvisum was vervallen, zou u een tijd illegaal in België hebben verbleven.

In 2009 diende u een regularisatieaanvraag in. U zou vervolgens één jaar op officiële wijze hebben gewerkt in België. Uiteindelijk werd uw regularisatieaanvraag afgewezen omdat u geen nieuw arbeidscontract meer kon voorleggen.

U besloot uiteindelijk op 3 maart 2017 een asielaanvraag in te dienen. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een vervallen paspoort voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst is het erg opmerkelijk dat u uw land in 2006 zou zijn ontvlucht, maar dat u pas in 2017 een asielaanvraag indiende. Bijna elf jaar nadat uw problemen zich in Pakistan zouden hebben voorgedaan, besloot u de bescherming in te roepen. Dit ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker die zijn land ontvlucht omwille van levensbedreigende problemen mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de bescherming onmiddellijk inroept van zodra hij zich in een land bevindt waar zijn veiligheid niet langer in het gedrang is. In casu had u dit in Nederland of in België kunnen doen kort na uw aankomst aldaar, in het jaar 2006. Tijdens het gehoor stelt u dat dit een grote vergissing van u is geweest. U lichtte toe dat te wijten was aan het feit dat u eerst een tijdje legaal in Europa kon verblijven dankzij het studentenvisum dat u had bekommen voor Nederland. Later zou u een procedure hebben opgestart om uw verblijf in België te laten regulariseren en het is pas nadat dit uiteindelijk niet tot het verhoopte resultaat geleid heeft, dat u besloten heeft om een asielaanvraag in te dienen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 44-49). Deze uitleg overtuigt allerminst. Het geeft eerder aan dat u op opportunistische wijze bent te werk gegaan. In functie van het doel om een verblijfsrecht in Europa te bekommen, heeft u eerst verschillende procedures doorlopen om pas in laatste instantie de asielprocedure aan te vatten aangezien de andere procedures niet tot het verhoopte resultaat geleid hadden. Deze houding van u ondermijnt in grote mate uw beweerde gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Bovendien voegt u er nog aan toe dat u 'onzeker' bent over uw problemen in Pakistan aangezien u alle banden met uw geboorteland heeft verbroken. U lichtte toe dat u de angsten die u destijds had, niet langer heeft en ook dat u niet weet hoe de huidige situatie met betrekking tot uw probleem is geëvolueerd. Wanneer u wordt gevraagd of uw problemen anno 2017 nog actueel zijn, herhaalt u dat u het probleem niet heeft opgevolgd en dat u bijgevolg niet 100 % zeker bent dat het probleem nog

actueel is. Het feit dat u het klaarblijkelijk heeft nagelaten om nog enige interesse in uw eigen 'problemen' te hebben, ondermijnt andermaal uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien bleek uit uw eerdere verklaringen dat u nog regelmatig contact had met uw broer in Pakistan en met uw vrouw. Hierdoor kon het niet zo moeilijk zijn om de problemen die u in Pakistan heeft ondervonden, te laten opvolgen. U antwoordde hierop dat vrouwen in Pakistan niet zo veel mogelijkheden hebben als vrouwen hier in het westen en over uw broer liet u opmerken dat u niet zo veel contact met hem had. Deze verklaring overtuigt allerminst. Bovendien heeft u sinds uw asielaanvraag terug meer contact opgenomen met uw broer, althans volgens uw eigen verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 49-54).

Vervolgens dient te worden gewezen op een belangrijke tegenstrijdige verklaring met betrekking tot het incident waarbij u onder vuur zou zijn genomen door twee mannen op een moto. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat op 2 juli 2006 N.(...) samen met een andere persoon u achtervolgden om u vervolgens onder vuur te nemen (zie gehoorverslag DVZ, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u door twee mannen onder vuur te zijn genomen, maar voegde u eraan toe dat het voor u onbekende mannen waren. U werd gewezen op de tegenstrijdige verklaringen. U verklaarde dezelfde verklaringen te hebben afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken als hier op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, vragen 71-75). Nochtans zijn uw verklaringen klaar en duidelijk en aldus niet vatbaar voor interpretatie weergegeven in het gehoorverslag van DVZ. Dat u de ene keer zegt dat N.(...) een van de personen was die u beschoten terwijl u later stelt dat het twee volstrekt onbekende personen waren, is hoogst merkwaardig en roept eens te meer ernstige vraagtekens op bij de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

In ditzelfde verband is het erg opmerkelijk dat u over het incident waarbij u zou zijn beschoten geen officiële klacht heeft neergelegd. U zou enkel uw collega's informeel hebben ingelicht. Hetzelfde kan gezegd worden over de verschillende dreigtelefoontjes die u zou hebben ontvangen na het schietincident waarbij de verdachte terrorist om het leven was gebracht. U lichtte toe dat u niet precies wist wie uw belagers waren en u vreesde dat u mogelijkerwijze nog meer problemen zou kunnen krijgen door een klacht in te dienen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 76, 77 en 84-86). Nochtans zou u als politieagent het belang moeten kennen van het neerleggen van een klacht. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Tot slot liet u nog optekenen dat uw vriend N.(...) werd gearresteerd door de politie. U zou evenwel geen verdere informatie hebben over waarom hij precies werd gearresteerd. Klaarblijkelijk heeft u zich geen of weinig moeite getroost om één en ander te weten te komen. Nochtans is deze informatie vrij belangrijk. U beschouwde N.(...) als een redelijk goede vriend. Dat u dan niet verder heeft geïnformeerd of, en zo ja hoe, deze vriend van u betrokken was bij een eventuele terroristische organisatie doet de wenkbrauwen fronsen. U lichtte toe dat u als gewoon politieagent geen toegang had tot deze informatie aangezien het hier over terroristische activiteiten ging en dergelijke feiten door gespecialiseerde politie en rechtbanken werden behandeld (zie gehoorverslag CGVS, vragen 89-93). Deze uitleg kan andermaal niet overtuigen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielaanvraag ongeloofwaardig geacht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielaanvraag ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Het paspoort dat u voorlegde bevestigt uw persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan. De door u voorgelegd document is niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker stelt onder citering van artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) geen rekening gehouden heeft met voormeld artikel.

Wat betreft het tijdsverloop tussen zijn aankomst in België in 2006 en het indienen van zijn asielaanvraag in 2017, stelt verzoeker dat het onredelijk is te stellen dat hij enkel opportunistisch te werk is gegaan. Hij wijst erop dat hij er altijd naar gestreefd heeft om veilig te zijn en geeft aan dat het juist is omdat hij hier veilig was, dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend en heeft getracht om via andere wegen een verblijfsrecht te bekomen, wat volgens hem niet betekent dat zijn verhaal daardoor ongeloofwaardig zou zijn of niet zou overeenstemmen met de werkelijkheid. Verzoeker vervolgt dat hij in België gedurende verschillende periodes een verblijfsrecht had en dat hij dus al beschermd was en daardoor niet onmiddellijk de behoefte had om een asielaanvraag in te dienen. Hij stelt dat dit voor hem op dat moment een correcte beslissing was en de te volgen weg, doch voor het CGVS niet, en dat hij op heden begrijpt dat hij best eerder een asielaanvraag had ingediend, doch tegelijkertijd vraagt hij redelijk te zijn en begrip te tonen voor de beslissingen die hij in het verleden genomen heeft en diens redenen.

Wat betreft de opvolging van zijn problemen, benadrukt verzoeker dat het voor hem praktisch moeilijk was om zijn problemen in zijn land van herkomst te laten opvolgen. Hij laat vooreerst gelden dat hij hier is waardoor hij dit zelf niet kan doen. Daarnaast stelt hij dat zijn echtgenote hem ook niet kan helpen, aangezien vrouwen in Pakistan niet zo veel mogelijkheden hebben als vrouwen hier in het westen en bovendien haar leven daardoor zou kunnen worden bedreigd. Ook zijn broer in Pakistan kon hem niet helpen omdat verzoeker met hem weinig contacten had en deze bovendien ook zijn vrouw niet in gevaar wou brengen.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over het incident waarbij hij onder vuur zou zijn genomen, houdt verzoeker vol dat hij zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) als op het CGVS steeds verklaard heeft dat het twee onbekende personen waren. Hij volhardt dat N. er niet bij betrokken was en dus niet één van die twee mannen was en meent dat de reden voor de verklaring zoals genoteerd door de DVZ bij de tolk moet liggen zodat dit hem niet kwalijk kan worden genomen.

Waar het verzoeker in de bestreden beslissing kwalijk genomen wordt dat hij geen officiële klacht heeft neergelegd naar aanleiding van het incident waarbij hij beschoten werd, stelt verzoeker dat hij maar al te goed begrijpt wat het belang is van een klacht, maar dat hij des te meer begrijpt wat de gevolgen van een klacht kunnen zijn voor zichzelf of zijn familie. Hij licht toe dat de mogelijkheden van de politie in zijn thuisland beperkt zijn en dat een klacht bij de politie de situatie enkel maar zou doen escaleren en het leven van zijn echtgenote en broer in gevaar brengen.

Verzoeker erkent voorts dat de informatie die hij heeft over de arrestatie van zijn vriend N. beperkt is, maar meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie. Hij specificeert dat hij tot de wegpolie behoorde waardoor zijn mogelijkheden niet deze zijn van de gewone politie en hij bijgevolg geen toegang had tot informatie die betrekking heeft op mensen die gearresteerd worden omwille van terrorisme.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker is van oordeel dat de veiligheidssituatie in Punjab niet stabiel is en dat het geweld blijft toenemen. Hij verwijst hierbij naar pagina 56 van het in het administratief dossier gevoegde "*EASO Country of Origin Information Report Pakistan*" van augustus 2017 waarin onder de titel van de gevolgen van geweld vermeld staat dat er in 2016 voor de regio Punjab 30% meer slachtoffers zijn dan in 2015. In dat opzicht is verzoeker van oordeel dat hij het voordeel van de twijfel dient te genieten en dat hem de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend, minstens dat het dossier dient te worden teruggezonden naar het CGVS.

2.2. Stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.3.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze norm is overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepaling, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikt.

2.3.3.3. Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt door het feit dat hij pas in 2017 een asielaanvraag heeft ingediend terwijl hij dit reeds had kunnen doen in Nederland of België kort na zijn aankomst in 2006, (ii) zijn algemene geloofwaardigheid andermaal ondermijnd wordt door het feit dat hij klaarblijkelijk heeft nagelaten om nog enige interesse in zijn eigen 'problemen' te hebben, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het incident waarbij hij onder vuur zou zijn genomen door twee mannen op een moto, (iv) het opmerkelijk is dat hij over het incident waarbij hij zou zijn beschoten en over de verschillende dreigtelefoontjes die hij zou hebben ontvangen na het schietincident waarbij de verdachte terrorist om het leven was gebracht geen officiële klacht heeft neergelegd, (v) hij geen verdere informatie heeft over de arrestatie van zijn vriend N. en (vi) er actueel voor burgers in Punjab geen reëel risico op een ernstige schade in de zin artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Ten slotte wordt nog overwogen dat het door verzoeker voorgelegde paspoort niet van aard is om de bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). De middelen kunnen wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zo vormt het gegeven dat verzoeker pas na elf jaar verblijf in België besloot asiel aan te vragen een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Het betoog van verzoeker dat hij gedurende verschillende periodes een verblijfsrecht had waardoor hij al beschermd was en daardoor niet onmiddellijk de behoefte had om een asielaanvraag in te dienen, kan niet volstaan om zijn handelen te vergoelijken en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Dit klemt des te meer daar verzoeker volgens zijn verklaringen wél een regularisatieaanvraag heeft ingediend. Hieruit blijkt dat verzoeker zich duidelijk heeft geïnformeerd naar manieren om zijn verblijf in België te regulariseren en het indienen van een dergelijke aanvraag voor zijn concrete situatie geschikter achtte dan het indienen van een aanvraag om internationale bescherming. Uit zijn gedrag en zijn uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker met de door hem ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing dan ook terecht als volgt geoordeeld:

“Het geeft eerder aan dat u op opportunistische wijze bent te werk gegaan. In functie van het doel om een verblijfsrecht in Europa te bekomen, heeft u eerst verschillende procedures doorlopen om pas in laatste instantie de asielprocedure aan te vatten aangezien de andere procedures niet tot het verhoopte resultaat geleid hadden. Deze houding van u ondermijnt in grote mate uw beweerde gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.”

Voorts oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker er niet in slaagt om overtuigende en geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent zijn voorgehouden problemen.

De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers verklaringen zijn evenwel dermate vaag en doorspekt van onwetendheden en tegenstrijdigheden betreffende essentiële elementen uit zijn relaas, dat deze niet toelaten hieraan verder nog enig geloof te hechten.

Zo acht de Raad het onaanvaardbaar dat verzoeker niet weet hoe de huidige situatie met betrekking tot zijn probleem is geëvolueerd. De vaststelling dat verzoeker zijn probleem niet heeft opgevolgd en bijgevolg niet 100% zeker is dat het probleem nog actueel is, wijst op een desinteresse in zijn hoofd die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen in het land van herkomst. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat hij nalaat dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat zijn echtgenote hem niet kan helpen daar vrouwen in Pakistan niet zoveel mogelijkheden hebben als vrouwen hier in het westen en dat daarnaast haar leven zou kunnen worden bedreigd en dat ook zijn broer in Pakistan hem niet kon helpen omdat hij met hem weinig contacten heeft en bovendien ook zijn vrouw niet in gevaar wilde brengen, is niet afdoende om voormelde vaststellingen te weerleggen. Zo wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker sinds zijn asielaanvraag terug meer contact heeft opgenomen met zijn broer, althans volgens zijn eigen verklaringen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 9 oktober 2017, p. 4).

De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt verder onderuit gehaald door de tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd met betrekking tot het incident waarbij hij onder vuur zou zijn genomen door twee mannen op een moto. Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheid te wijten aan de tolk bij de DVZ, doch hij komt hierbij niet verder dan gratuite beweringen. Indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, is het zijn verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Gezien zijn verklaring hem in het Urdu werd voorgelezen, had verzoeker de mogelijkheid om hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor

interpretatie vatbaar. Dat hij bij de DVZ zei dat N. een van de personen was die hem beschoten terwijl hij bij het CGVS stelde dat het twee volstrekt onbekende personen waren, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielaanspraak.

Tevens acht de Raad het ongeloofwaardig dat verzoeker, die politieagent is, geen officiële klacht heeft neergelegd, noch van de verschillende dreigtelefoontjes die hij zou hebben ontvangen, noch van het incident waarbij hij zou beschoten zijn geweest. Dat de mogelijkheden van de politie in zijn thuisland beperkt zijn en dat hij vreesde dat een klacht bij de politie de situatie enkel maar kan doen escaleren, overtuigt de Raad niet en biedt geen verschuiving voor verzoekers nalaten. Zoals ook in de bestreden beslissing wordt gesteld, zou verzoeker als politieagent het belang moeten kennen van het neerleggen van een klacht.

Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de volstrekte ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette asielaanspraak. Het overige motief van de bestreden beslissing is bijkomstig en niet determinerend zodat kritiek op dit motief niet kan leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Het paspoort dat verzoeker voorlegde bevestigt zijn persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan, en kan niet worden aangewend ter ondersteuning van zijn asielaanspraak.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat er actueel voor burgers in Punjab geen reëel risico op een ernstige schade in de zin artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan worden toegeschreven aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en van het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (adm. doss., stuk 11, map met 'landeninformatie', "EASO Country of Origin Information Report. Pakistan Security Situation") blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen en van een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde

veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Zo wordt het noordwesten van Pakistan nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa. Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend blijkt te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare recente informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging van het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UNOCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

De argumentatie in het verzoekschrift met een selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier, kan voorgaande appreciatie niet ombuigen en is niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Punjab zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn. Verzoeker verwijst naar pagina 56 van het EASO rapport vervat in het administratief dossier om aan te tonen dat in 2016 in Punjab 30% meer slachtoffers zijn dan in 2015, een gegeven dat door de commissaris-generaal overigens niet betwist wordt, doch gaat eraan voorbij dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie desalniettemin beperkt bleef en dat tijdens het eerste kwartaal van 2017 het aantal civiele slachtoffers opnieuw afnam.

In zoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij

zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. De verwijzing naar het proportionaliteitsbeginsel is in deze niet dienstig. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

2.3.11. Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN